

List od Preláta (október 2008)

V prvých rokoch Opus Dei, sv. Josemaría pravidelne viedol rozjímanie pre tých, čo ho sprevádzali, aby ich posilnil vo viere, aby v nich upevnil istotu o nadprirodzenej účinnosti povolania: nie vy ste si vyvolili mňa, spomína Mons. Javier Echevarría.

05.11.2008

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

80. výročie založenia Opus Dei, ktoré si pripomenieme zajtra, na sviatok Svätých anjelov strážnych, je pre nás príležitosťou vzdať Bohu vrúcnu a horlivú vďaku. Pripravovali sme sa na tento deň zintenzívnením nášho vzťahu k Najsvätejšej Panne Márii. Dnes jej ďakujem obzvlášť za jej materinskú prítomnosť pri každom kroku tejto rodiny jej detí. V spojení so svätým Josemaríom a všetkými veriacimi Diela, ktorí prešli túto cestu —zvlášť si spomíname na dona Álvara—, ďakujeme našej Matke za jej neustálu pomoc a za skutočnosť, že nás vždy sprevádzala na našej ceste. Prosíme ju tiež, aby nám vyprosila milosť kráčať až do konca po tejto ceste, ktorú Boh ukázal nášmu milovanému Otcovi 2. októbra 1928.

Viac než desať rokov prosil svätý Josemaría neustále o svetlo, aby poznal, čo od neho Pán chce. Robil tak pomocou strelnej modlitby

prevzatej z evanjelia: *Domine, ut videam!*[1]; Pane, aby som videl. Táto neprestávajúca modlitba — ktorou sa taktiež obracal na Pannu Máriu— bola pre neho prípravou na rozhodujúci okamih, ako vyzdvihol kardinál Ratzinger v jednej kázni pri príležitosti blahorečenia nášho Otca.

Josemaría Escrivá - povedal - **si veľmi skoro všimol, že Boh má s ním plány, že od neho niečo chce. Ale nevedel čo. Ako by mohol nájsť odpoveď, kde by ju mal hľadať? Začal ju hľadať predovšetkým tak, že počúval slovo Božie, Sväté písmo. Nečítal Bibliu ako knihu minulosti, ani ako knihu o problémoch, o ktorých diskutujeme, ale ako slovo prítomnosti, ktoré sa nám prihovára dnes: slovo, v ktorom vystupuje každý z nás; musíme hľadať naše miesto, aby sme našli našu cestu**[2].

Keď svätý Josemaría dostal rozhodujúce osvietenie týkajúce sa toho, čo Boh očakával od jeho života, okamžite začal s uskutočňovaním toho, čo od neho Boh chcel. Mohol potvrdiť: *Mne v malom, rovnako ako u Pavla v Damasku, v Madride padli šupiny z očí, a v Madride som dostal poslanie*[3]. Táto Božská úloha spočívala v šírení univerzálneho povolania k svätosti, a zároveň v otvorení konkrétnej cesty v lone Cirkvi —Opus Dei— ktoré je pomocou pre mnohé duše, aby odpovedali na povolanie k svätosti a apoštolátu prostredníctvom svojej práce a v okolnostiach svojho každodenného života.

Náš Otec si bol veľmi dobre vedomý svojej ničotnosti pred Bohom. So skutočným presvedčením hovoril a písal, že bol *neschopným a hluchým nástrojom*[4], že Pán mu zveril túto misiu —ktorá absolútne presahovala jeho schopnosti— aby bolo jasné, že

to bolo od Boha, a nie výmyslom človeka. *Mal som dvadsaťšesť rokov(...), Božiu milosť a dobrú náladu: nič viac. Ale tak ako my ľudia píšeme perom, Pán píše s nohou stola, aby bolo vidieť, že je to On, kto píše: toto je to neuveriteľné, toto je to úžasné*[5]. Bolo to jeho hlbokým presvedčením až do posledného okamihu jeho pozemského života: *Opäť —povedal niekoľko týždňov pred svojím odchodom do neba— sa splnilo, čo hovorí Písmo: To, čo je ničím, čo nemá žiadnu hodnotu, to, čo —mohli by sme povedať— takmer ani neexistuje..., toto všetko si vyvolí Pán a dá do svojej služby. Tak si zvolil istého človeka ako svoj nástroj*[6].

Tento dátum nám pripomína túto základnú myšlienku: potrebu byť pokornými, aby nás Boh mohol použiť ako nástroje pre svoje plány spásy. Pýcha ako časť nášho ja je veľkým nepriateľom svätosti a apoštolskej účinnosti. Naopak, keď sa

človek úprimne považuje za nulu, keď uzná, že všetky jeho možné talenty pochádzajú od Boha, a nie od neho samého, vtedy je schopný stať sa účinným nástrojom v Božích rukách.

Teraz si môžeme položiť niekoľko veľmi osobných otázok. Ako sa vidím v Božej prítomnosti? Myslím si, že mám čosi, že mám hodnotu sám osebe alebo mi je jasné, že všetko je darom od Pána? Prosím ho úprimne, aby som sa spoznal taký, akým som pred ním? Zároveň poznanie našej ničotnosti nesmie viesť k pesimizmu alebo frustrácii, ale k väčšej dôvere a odovzdanosti voči Bohu. Meditujme nad nasledujúcou úvahou svätého Josemaríu: *Zažeň zúfalstvo, ktoré vyplýva z pocitu tvojej slabosti.— Skutočnosť je taká, že po finančnej stránke si nula... po spoločenskej stránke si tiež nula... a ďalšou nulou si v čnostiach... a ďalšou v nadaní...*

Ale naľavo pred všetkými tými
nulami je Kristus... A aké nesmierne
číslo z toho vyjde! [7]

Keď pocítíme našu slabosť, uchopme
silnejšie Božiu ruku s istotou, že
keďže nás On hľadal, dá nám všetku
svoju pomoc, aby sme prekonalí
prekážky. Keď budeme žiť v hlbokej
pokore, budeme schopní odpovedať
na výzvy v apoštoláte, ku ktorým nás
volá naše kresťanské povolanie,
ktoré je svojou povahou povolaním k
apoštolátu. Jasne to potvrdzuje
evanjelium, keď Pán ustanovil
Dvanástich, aby boli s ním a aby ich
posielal kázať [8]. V týchto prvých
apoštoloch sme boli všetci povolaní
Ježišom Kristom, aby sme dali
spoznať jeho meno ľuďom, s ktorými
sa stretávame. **Konečne je to Pán,
kto ustanovuje do funkcie
apoštola, nie vlastná domýšľavosť.
Apoštolom** —zdôrazňuje pápež— **sa
nemožno stať na základe vlastného**

**úsilia, apoštolov ustanovuje
Pán[9].**

Apoštol nehovorí vo vlastnom mene, ale dáva ďalej to, čo prijal. Tak konali prví apoštoli a tak máme konať aj my, kresťania súčasnosti. Komentujúc povolanie svätého Pavla, povedal nedávno Benedikt XVI. tieto slová:
**Ešte raz sa v popredí objavuje
myšlienka iniciatívy niekoho
iného, totiž Boha v Ježišovi
Kristovi, ktorému je plne
zaviazaný. Predovšetkým sa však
zdôrazňuje skutočnosť, že od neho
prijal poslanie, ktoré má plniť v
jeho mene, pričom vlastné záujmy
majú byť až na druhom mieste[10].**

Nikdy nezabudnime, že Boh - bez toho, aby nás obral o slobodu - túži po našej úplnej vernosti neustále, za každých okolností. Preto si musíme byť plne vedomí toho, že nikdy nie sme sami: On nás sprevádza, počúva nás a bez toho, aby niečo alebo

niekoho potreboval, si neustále želá potrebovať nás. Na základe tejto každodennej skutočnosti nás náš Otec pozýval, aby sme mysleli viac na ono *ecce ego, quia vocasti me*[11], tu som Pane, volal si ma. Áno, Pán s nami neustále vedie dialóg a očakáva, že budeme z hĺbky duše odpovedať na toto jeho zaľúbenie v nás.

Benedikt XVI. menuje ďalšiu požiadavku kladenú na Majstrovho učeníka, okrem skutočnosti byť povolaným a poslaným: účinne vykonávať apoštolské poslanie príkladom a doktrínou, svedectvom skutkov a slovami. Zdôrazňuje to, všímajúc si príklad svätého Pavla, keď potvrdzuje, že **titul „apoštol“ nie je a nemôže byť len čestným titulom. Zasahuje totiž celkom konkrétne, ba dramaticky celú existenciu dotyčného človeka**[12].

Caritas Christi urget nos[13], ženie nás Kristova láska, píše svätý Pavol Korinťanom. Dôvodom bola horlivosť za spásu duší, podľa príkladu nášho Pána, ktorý zomrel za všetkých, *aby aj tí, čo žijú, už nežili pre seba, ale pre toho, ktorý za nich zomrel a vstal z mŕtvych*. Odtiaľ prichádza k nasledovnému záveru: *Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pominulo a nastalo nové*[14].

Tento nový život, vlastný evanjeliu, má začať v srdciach ďalších ľudí, až pokiaľ v každom nezačne horieť ten istý oheň lásky. Dôsledkom toho, že sme zasiahnutí Božou láskou, má byť, že sa budeme snažiť robiť všetko pre to, aby iní poznali Ježiša Krista, aby ho nasledovali a milovali. *V tomto svete, malom a nepokojnom —kázal svätý Josemaría—, v ktorom vládne neporiadok v ideáloch, ako môžu ľudia prejaviť záujem o svätý krst, ak im nikto nevysvetlí kresťanské učenie?* Fides ex auditu, *hovorí svätý Pavol*. A

ako uveria v toho, o ktorom nepočuli? A ako počujú bez kazateľa? (Rim 10, 14). *Ježiš Kristus tak nekonal, Pán nám dal príklad, On však aj vyučoval: coepit facere et docere (Sk 1, 1)[15].*

Vzhľadom na výhovorky, ktoré sú výsledkom pohodlnosti a malomeštiackej zadubenosti, sv. Josemaría argumentoval: *Prečo sa mám miešať do života druhých? Pretože je to mojou povinnosťou, pretože som kresťanom! Pretože Kristus sa zamiešal do vášho života a aj do toho môjho tak, ako to bolo u Petra a Pavla, u Jána a Andreja... A apoštoli sa naučili robiť to isté. Ak by tak nerobili potom, čo dostali vyslovený príkaz Majstra: chodte a učte..., ak by sa nedali do práce, zostali by iba oni Dvanásti: nebolo by Cirkvi[16].*

O niekoľko dní bude zahájené riadne Generálne zhromaždenie biskupskej

synody venované uvažovaniu nad slovom Božím v živote a poslaní Cirkvi. Viete, že sa na nej zúčastním na základe želania svätého Otca. V súlade s pokynmi pápeža vás prosím o modlitbu, aby toto stretnutie s nástupcom svätého Petra prinieslo bohaté plody.

Usilujme sa každý deň lepšie poznať slovo Božie, pristupujme k Svätému Písmu s láskou a úctou —so svetlom tradície Cirkvi a pod vedením Magistéria—obzvlášť k svätému evanjeliu, aby sme sa učili od Pána a aby sme uskutočňovali v praxi jeho učenie. Šírme jeho učenie *opportune et importune*^[17], vhod i nevhod, ako to bolo u svätého Pavla. Po tom, čo sme sa snažili o šírenie evanjelia, budeme môcť povedať s Apoštolom na konci nášho života: *Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval. Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi v onen deň dá Pán, spravodlivý sudca; a nielen mne,*

ale aj všetkým, čo milujú jeho príchod[18].

Aj v tomto mesiaci sú ďalšie sviatky Panny Márie. Utekajme sa viac k našej Matke a prosme ju o príhovor s túžbou byť viac mariánski. Modlime sa s väčšou zbožnosťou svätý ruženec, ktorý je *mocnou zbraňou*[19] v boji o svätosť. V sobotu 20. septembra som bol v Saragoze, kde som mal jedno stretnutie, modlil som sa pred Pannou Máriou del Pilar, zjednotený s modlitbami svätého Josemaríu v tomto mariánskom chráme. Taktiež som navštívil Torreciudad, kde som položil k nohám Panny Márie všetky potreby, opäť zjednotený s prosbami nášho Otca. Nasledujúci deň, v nedeľu, som sa vrátil do Ríma so smútkom, že som sa nemohol pokloniť pred našou Matkou z Merced v jej bazilike v Barcelóne.

Každý deň sa modlím, aby
svätorečenie nášho Otca — 6.
októbra bude šieste výročie— bolo
pre každého z nás pevným
podnetom, že ak sa skutočne chceme
považovať za dobré deti nášho Otca,
musíme denne podnecovať v našej
duši túžbu po obrátení, po svätosti,
žijúc s radosťou ono *nunc coepi*[20].
Bez každodennej snahy o osobné
obrátenie nebude náš osobný
apoštolát účinný. Túto myšlienku
opakujem od 26. februára 2002, kedy
som sa dozvedel dátum svätorečenia,
teda od doby, kedy sme sa začali
pripravovať na vyhlásenie nášho
Otca za svätého. Táto myšlienka
nestratila nič zo svojej sily, nakoľko
nás svätý Josemaría teraz denne
sprevádza z Neba, tak ako nás kedysi
sprevádzal na zemi.

S láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. októbra 2008.

[1] *Lk* 18, 41

[2] Kardinál J. Ratzinger, *Kázeň pri ďakovnej svätej omši pri príležitosti blahorečenia zakladateľa Opus Dei*, 19.5.1992

[3] Svätý Josemaría, List, 2.10.1965

[4] Svätý Josemaría, *Inštrukcie*, 19.3.1934, č. 7

[5] Svätý Josemaría, Poznámky z meditácie, 2.10.1962

[6] Svätý Josemaría, Poznámky z meditácie, 19.3.1975

[7] Svätý Josemaría, *Cesta*, č. 473

[8] Por. *Mk* 3, 13-14

[9] Benedikt XVI., Príhovor pri generálnej audiencii, 10.9.2008

[10] *Tamtiež* [11] 1 *Sam* 3, 6

[12] Benedikt XVI., Príhovor pri generálnej audiencii, 10.9.2008

[13] 2 *Kor* 5, 14

[14] 2 *Kor* 5, 15 a 17

[15] Svätý Josemaría, Poznámky zo stretnutia, 5.1.1968

[16] Svätý Josemaría, Poznámky zo stretnutia, 14.2.1960

[17] Por. 2 *Tim* 4, 2

[18] 2 *Tim* 4, 7-8

[19] Svätý Josemaría, *Svätý ruženec*, Predslov

[20] *Žal* 76, 11 (Vg).